

ผลของการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ที่มีต่อความสามารถใน
การอ่านทำนองเสนาะและเจตคติต่อการอ่านทำนองเสนาะ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

EFFECTS OF LEARNING FROM MODELS AND SCAFFOLDING STRATEGIES ON
RHYTHM READING SKILL AND ATTITUDE IN RHYTHM READING
OF ELEVENTH GRADE STUDENTS

เกษแก้ว คงคล้าย¹, ศุภวรรณ สัจจพิบูล²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ก่อนเรียนและหลังเรียน 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ 3) เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ก่อนเรียนและหลังเรียน 4) เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวร จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 2 ห้องเรียน รวม 73 คน โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) จากนั้นเลือกกลุ่มทดลองด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 36 คน และกลุ่มควบคุมอีก 1 ห้องเรียน จำนวน 37 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ 2) แผนจัดการเรียนรู้แบบปกติ 3) แบบประเมินความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะ 4) แบบสอบถามเจตคติต่อการอ่านทำนองเสนาะ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบด้วย t-test for dependent และ t-test for independent ผลวิจัย พบว่า

1) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้มีความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะและเจตคติต่อการอ่านทำนองเสนาะหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ

2) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้มีความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะและเจตคติต่อการอ่านทำนองเสนาะสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

¹ นิสิตสาขาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

² อาจารย์ที่ปรึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คำสำคัญ: ตัวแบบร่วม, กลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้, ความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะ, เจตคติต่อการอ่านทำนองเสนาะ

Abstract

The purposes of this research are 1) to compare rhythm reading skill before and after they have learnt from Models and Scaffolding strategies 2) to compare attitude in rhythm reading of eleventh grade students before and after they have learnt from Models and Scaffolding strategies 3) to compare rhythm reading skill of eleventh grade students learnt from models and Scaffolding strategies with those taught by conventional instruction and 4) to compare attitude in rhythm reading of eleventh grade students learnt from models and Scaffolding strategies with those taught by conventional instruction. The Sample of this study was 2 classrooms of eleventh grade students students at Naresuan University Secondary Demonstration School. There were 73 students chosen by Cluster Sampling, 36 students in the experimental group and 37 students in the control group. The research instruments were 1) lesson plans of Models and Scaffolding strategies 2) lesson plan of conventional instruction 3) rhythm reading skill test 4) attitude in rhythm reading. The data were analyzed by Mean (M), Standard Deviation (SD) t-test for dependent and t-test for independent.

The results revealed that

- 1) Rhythm reading skill and attitude in rhythm reading of eleventh grade students learnt from Models and Scaffolding strategies posttest was significant higher than pretest at 0.5 level
- 2) rhythm reading skill and attitude in rhythm reading of eleventh grade students learnt from Models and Scaffolding strategies was significant was higher than those taught by conventional instruction at 0.5 level.

Keywords: Models, Scaffolding strategies, Rhythm Reading Skill, Attitude in rhythm reading

ความสำคัญและที่มาของปัญหาการวิจัย

การอ่านทำนองเสนาะเป็นทักษะแขนงหนึ่งในการเรียนรู้รายวิชาภาษาไทยในสาระการอ่าน และวรรณคดีที่สะท้อนวัฒนธรรมและภูมิปัญญาของคนรุ่นเก่าที่สืบทอดกันมาให้คนในรุ่นปัจจุบันได้ชื่นชมและศึกษา ตามที่ ก้ำชัย ทองหล่อ (2554: 725) ได้กล่าวไว้ว่า การอ่านทำนองเสนาะ หมายถึง การอ่านออกเสียงคำประพันธ์ชนิดต่างๆ ให้เป็นทำนองเพื่อความไพเราะหรือการอ่านที่มีเสียงสูงต่ำ หนักเบา ยาวสั้น เอื้อนเสียง เน้นจังหวะ เน้นสัมผัสให้ชัดเจน ไพเราะและทำให้เกิดอารมณ์คล้อยตามไปด้วย แม้การอ่านทำนองเสนาะจะมีความสำคัญ แต่การพัฒนาความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะของผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษายังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ดังที่กรมวิชาการ (2545: คำนำ) แสดงทัศนะไว้ว่า ครูที่มีความรู้ความสามารถด้านการอ่านทำนองเสนาะได้ถูกต้องและไพเราะมีน้อย

จากการศึกษาการอ่านทำนองเสนาะของผู้เรียนโดยการปฏิบัติการสอนจริง การสังเกตการอ่านทำนองเสนาะของผู้เรียน และการสัมภาษณ์ผู้สอนระดับชั้นมัธยมศึกษาพบปัญหาการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา สรุปได้ 2 ด้าน ดังนี้ 1) ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ พบว่า ผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในรูปแบบเดิมไม่มีความน่าสนใจและความแปลกใหม่ และไม่สามารถเป็นแบบอย่างที่ดีในการอ่านทำนองเสนาะให้แก่ผู้เรียนได้

จึงต้องอาศัยการเปิดเทปเพื่อเป็นตัวอย่างให้แก่ผู้เรียน ปัญหาดังกล่าวสอดคล้องกับเอกสารและงานวิจัยของ (สมชาย แก้วเจริญ, 2555; วิไล กาวิชัย, 2557) ที่พบว่า ครูผู้สอนไม่มีเวลาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม เนื่องจากมีภาระหน้าที่ต้องสอนจำนวนมาก อีกทั้งวิธีการสอนของผู้สอนไม่สอดคล้องกับเนื้อหา และยังมีติดกับวิธีการสอนแบบใดแบบหนึ่งอย่างเหนียวแน่น โดยเฉพาะการบรรยายจึงทำให้การจัดการเรียนรู้ไม่สามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียนได้ 2) ด้านผู้เรียนพบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่อ่านไม่ถูกต้องของบทประพันธ์ และแบ่งวรรคไม่ถูกต้อง อ่านแล้วไม่เกิดความไพเราะ และไม่มีความมั่นใจในการอ่าน ปัญหาดังกล่าวสอดคล้องกับเอกสารและงานวิจัยของ (สมชาย แก้วเจริญ, 2555; วิไล กาวิชัย, 2557) ที่พบว่าผลการอ่านทำนองเสนาะของผู้เรียนร้อยละ 80 ที่เรียนวิชาการอ่านทำนองเสนาะแบบทั่วไป ควรได้รับการพัฒนา เนื่องจาก เมื่อพิจารณาตามหัวข้อการประเมินด้านความถูกต้องตามทำนองของบทหรือทรงชนิดต่าง ๆ การสวดแทรกอารมณ์และน้ำเสียง และความไพเราะนั้น ผลการการประเมิน ค่อนข้างต่ำเมื่อได้สอบถามจากนักเรียนเกี่ยวกับความสามารถในการอ่านบทหรือทรง ปรากฏว่า นักเรียนเห็นเป็นเรื่องยากและไม่คุ้นหู

เมื่อพิจารณาสาเหตุของปัญหาดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงเจตคติทางลบต่อการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนในปัจจุบัน ดังนั้นเป็นหน้าที่ของครูภาษาไทยที่จะต้องทำให้นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญของการอ่านทำนองเสนาะ และออกแบบการจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนมีเจตคติทางบวกต่อการอ่านทำนองเสนาะ ซึ่งการพัฒนาความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะนั้น ผู้เรียนต้องอาศัยการฝึกฝนและปฏิบัติตามตัวอย่างจากผู้สอนและสื่อการเรียนรู้ที่ผู้สอนนำมาเป็นแบบอย่าง ซึ่งสอดคล้องกับการเรียนรู้จากตัวแบบ (Models) มีพื้นฐานจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญา (Social Cognitive Learning Theory) ของ บันดูรา (Bandura. 1977) โดยมีแนวคิดในการสร้างพฤติกรรมของผู้เรียนที่เกิดขึ้นจากการสังเกต เก็บจำ และแสดงพฤติกรรมเลียนแบบโดยมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแบบ (ปวีร์ กาญจนภี, 2552) โดยผู้วิจัยได้ศึกษาความมีน้ำใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการเรียนรู้จากตัวแบบมีชีวิตและตัวแบบสัญลักษณ์ พบว่าผู้เรียนมีผลคะแนนความมีน้ำใจสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง

สำหรับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding Strategies) เป็นกลวิธีในการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของวิกอตสกี (Vygotsky, 1987) โดยมีแนวคิดดังกล่าวมีความเชื่อว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ในบริบทที่มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม โดยผู้ที่มีความรู้มากกว่าช่วยชี้แนะให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ โดยยัง (Young, 1993 อ้างถึงใน Dabbagh, 2003) อธิบายว่า การช่วยเสริมศักยภาพเป็นการช่วยในกระบวนการเรียนรู้ของ ผู้เริ่มเรียน โดยการจำกัดความซับซ้อนของสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ และค่อย ๆ ลดการจำกัดนี้ออกไปเมื่อผู้เรียนได้รับความรู้ ทักษะ และความมั่นใจในการจัดการกับบริบทที่มีความซับซ้อน ซึ่งการให้ความช่วยเหลือผู้เรียนนี้อยู่บนพื้นฐานความต้องการของผู้เรียน และเมื่อผู้เรียนมีความสามารถในการทำงานนั้น ๆ แล้ว จะมีการลดความช่วยเหลือลงทีละน้อยเพื่อให้ผู้เรียนสามารถทำงานนั้นสำเร็จได้ด้วยตนเองและสามารถช่วยให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองและนำไปสู่การเป็นผู้เรียนที่มีความเชื่อมั่นในตนเองได้ เมื่อพิจารณาถึงกลวิธีดังกล่าวจะพบว่านอกจากจะพัฒนาความสามารถในการทำงาน และการเรียนรู้ของผู้เรียนได้แล้ว ยังสามารถพัฒนาความเชื่อมั่น ความรู้สึกนึกคิด และเจตคติของผู้เรียนให้เป็นไปในทางที่ดี ซึ่งเมื่อนำการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ไปใช้ในการพัฒนาความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะแล้ว ก็จะทำให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนทักษะดังกล่าวให้สำเร็จได้ด้วยตนเอง และช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในระดับที่สูงขึ้น (McLoughlin, 2002: 150-160)

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเจตคติต่อการอ่านทำนองเสนาะ และความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวรที่ได้รับการเรียนรู้โดยใช้ตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้อันจะเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องอื่นๆ และพัฒนา

ความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะและเจตคติต่อการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนให้เป็นไปในทางที่ดี เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาและพัฒนางานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

- 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ก่อนเรียนและหลังเรียน
- 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ
- 3) เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ก่อนเรียนและหลังเรียน
- 4) เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้มีความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะและเจตคติต่อการอ่านทำนองเสนาะหลังการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้และนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้มีความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะและเจตคติต่อการอ่านทำนองเสนาะสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวร จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 6 ห้องเรียน รวม 200 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวร จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 2 ห้องเรียน รวม 73 คน โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) จากนั้นเลือกกลุ่มทดลองด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จำนวน 1 ห้องเรียน ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/3 จำนวน 36 คน และกลุ่มควบคุมอีก 1 ห้องเรียน ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/4 จำนวน 37 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1) แผนการจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ จำนวน 5 หน่วยการเรียนรู้ รวม 12 คาบ โดยในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้จะมีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 5 ขั้นตอน ได้แก่ (1) ขั้นสร้างความสนใจ (2) ขั้นเรียนรู้ตัวแบบ (3) ขั้นแสดงพฤติกรรม (4) ขั้นสร้างความท้าทายในการเลียนแบบ และ (5) ขั้นให้ผลย้อนกลับ

2) แผนจัดการเรียนรู้แบบปกติ จำนวน 5 หน่วยการเรียนรู้ รวม 12 คาบ โดยในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้จะมีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 3 ขั้นตอน ได้แก่ (1) ขั้นนำ (2) ขั้นสอน และ (3) ขั้นสรุป

3) แบบประเมินความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะ มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ จำนวน 5 ประเด็น ได้แก่ (1) ฉันทลักษณ์และอักขรวิธี (2) ความถูกต้องของทำนอง (3) การสื่ออารมณ์ (4) ความไพเราะของน้ำเสียง และ (5) บุคลิกภาพ

4) แบบสอบถามเจตคติต่อการอ่านทำนองเสนาะ มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 3 ประเด็น ได้แก่ (1) ด้านความรู้ ความเข้าใจในการอ่านทำนองเสนาะ (2) ด้านความรู้สึกต่อการอ่านทำนองเสนาะ และ (3) ด้านพฤติกรรมในการอ่านทำนองเสนาะ

การวิเคราะห์ข้อมูล

โดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบด้วย t-test for dependent และ t-test for independent

สรุปผลการวิจัย

1) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้มีความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้มีความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้มีเจตคติต่อการอ่านทำนองเสนาะหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้มีเจตคติต่อการอ่านทำนองเสนาะสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

รายการ	ก่อนการทดลอง			หลังการทดลอง			t	p
	n	\bar{X}	S.D.	n	\bar{X}	S.D.		
ความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะ	36	12.64	2.045	36	15.11	2.327	10.567	.000**

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 1 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้มีความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

รายการ	กลุ่มทดลอง			กลุ่มควบคุม			t	p
	n	\bar{x}	S.D.	n	\bar{x}	S.D.		
ความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะ	36	15.11	2.327	37	13.22	1.931	3.790	.000**

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้มีความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบเจตคติต่อการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

รายการ	ก่อนการทดลอง			หลังการทดลอง			t	p
	n	\bar{x}	S.D.	n	\bar{x}	S.D.		
เจตคติต่อการอ่านทำนองเสนาะ	30	3.25	.418	30	4.22	.468	12.455	.000**

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้มีเจตคติต่อการอ่านทำนองเสนาะหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4 ผลการเปรียบเทียบเจตคติต่อการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

รายการ	กลุ่มทดลอง			กลุ่มควบคุม			t	p
	n	\bar{x}	S.D.	n	\bar{x}	S.D.		
เจตคติต่อการอ่านทำนองเสนาะ	30	4.22	.468	30	3.87	.438	3.011	.004**

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้มีเจตคติต่อการอ่านทำนองเสนาะสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลองในหัวข้อผลของการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ที่มีต่อความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะและเจตคติต่อการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้อภิปรายผลตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

1) การจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ มีผลทำให้ความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และสูงกว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 และข้อที่ 2 และมีความสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ประภรณ์ วิไล (2542: 117) ที่พบว่า นักศึกษาที่ได้รับตัวแบบมีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ความคิดในการออกแบบของตนเองเพิ่มขึ้นก่อนได้รับตัวแบบ เช่นเดียวกับผลการวิจัยของอดิสรณ์ เรืองกิจจางันท์ (2559: 213) ที่พบว่า ผู้เรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยรูปแบบการเรียนการสอนโดยบูรณาการแนวความคิดการฝึกทางปัญญา จากต้นแบบร่วมกับแนวความคิดเขียนแบบเน้นกระบวนการมีความสามารถในการเขียนเรียงความในภาพรวมและจำแนกตามองค์ประกอบสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยที่ใช้กลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้พัฒนาทักษะของผู้เรียนดังเช่นงานวิจัยของกานต์วี ศรีลังค์ (2556: 73) ที่พบว่า คะแนนความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนด้วยยุทธศาสตร์การเสริมต่อการเรียนรู้ประสบการณ์การอ่าน (SRE-Scaffolding Reading Experience) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของสุมาลี ธนวุฒิศติวรกุล (2541: 72) ที่พบว่า นักเรียนที่ได้รับการอ่านด้วยกลวิธี K-W-L Plus ประกอบกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู

2) การจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ มีผลทำให้เจตคติต่อการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และสูงกว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 และข้อที่ 4 และมีความสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุรสาล ผาสุข (2546: 84) ที่พบว่า เจตคติของนักเรียนที่มีต่อวิชาคณิตศาสตร์ภายหลังการทดลองปฏิบัติการใช้ตัวแบบเชิงคณิตศาสตร์อยู่ในเกณฑ์ดี นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยที่ใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ที่มีผลต่อเจตคติของผู้เรียนดังที่ปรากฏในงานวิจัยของกานต์วี ศรีลังค์ (2556: 77) ที่พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนหลังจากการเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยยุทธศาสตร์การเสริมต่อการเรียนรู้ประสบการณ์อ่าน (SRE-Scaffolding Reading Experience) อยู่ในระดับมากที่สุด และสอดคล้องกับงานวิจัยของสุมาลี ธนวุฒิศติวรกุล (2541: 75) ที่พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยกลวิธี K-W-L Plus ประกอบกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู

จากผลการวิจัยข้างต้นสะท้อนให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้จากตัวแบบและกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้สามารถช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะและเจตคติต่อการอ่านทำนองเสนาะได้ อันเนื่องมาจากเหตุผล 2 ประการ

1) การเรียนรู้จากตัวแบบมีกระบวนการที่กระตุ้นการพัฒนาทักษะของผู้เรียน โดยกระบวนการดังกล่าวเป็นกระบวนการที่ฝึกฝนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการสังเกต จดจำ แสดงพฤติกรรม และก่อให้เกิดเป็นแรงจูงใจในการแสดงพฤติกรรมดังกล่าว ดังที่ Rosenhan (1975) ได้กล่าวว่า ผลภายในบุคคลในรูปแบบของอารมณ์ความรู้สึกและความคิดเป็นอีกด้านหนึ่งในการจูงใจให้เกิดพฤติกรรม นอกจากนี้เมื่อวิธีการดังกล่าวถูกผสมผสานกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ ซึ่งกลวิธีดังกล่าวเป็นการช่วยเหลือและสนับสนุนให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองได้อย่างสัมฤทธิ์ผล ซึ่ง

สอดคล้องกับคำกล่าวของ Larkin (2001: 30-34) ที่กล่าวว่า การช่วยเสริมศักยภาพทางการเรียน คือการช่วยเหลือสนับสนุนให้ผู้เรียนสามารถทำงานให้สำเร็จ เมื่อผู้เรียนต้องเรียนรู้สิ่งใหม่หรือสิ่งที่ยาก ผู้เรียนอาจจะต้องการความช่วยเหลือมากขึ้น และเมื่อผู้เรียนเริ่มจะทำงานนั้นได้สำเร็จ การช่วยเหลือสนับสนุนนั้นจะค่อย ๆ ลดลง จนกระทั่งผู้เรียนสามารถรับผิดชอบหรือทำงานนั้นได้ด้วยตนเอง

2) การเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้สามารถพัฒนาเจตคติต่อการเรียนรู้ให้ดียิ่งขึ้นได้ ดังเห็นได้จากการพัฒนาความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการดังกล่าว เมื่อผู้เรียนมีผลการประเมินความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะที่ดีขึ้นภายหลังการเรียนรู้อาจทำให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีขึ้นต่อการอ่านทำนองเสนาะเช่นเดียวกัน ดังคำกล่าวของอดัมและแฮมม (Adam and Hamm. 1990: 33) ที่ว่าการจะทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการแก้ปัญหาดีกว่าการให้นักเรียนแก้ปัญหาเพียงลำพังคนเดียวและการประสบความสำเร็จในการแก้ปัญหาจะสามารถนำนักเรียนไปสู่การมีเจตคติที่ดีได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

- 1) การจัดการเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ ผู้สอนต้องมีทักษะหลากหลายด้านเพื่อออกแบบการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างหลากหลายและเกิดประสิทธิภาพสูงสุด
- 2) ผู้วิจัยควรเลือกใช้ตัวแบบที่เข้าใจง่ายและใกล้ตัวผู้เรียนเพื่อเป็นแนวทางในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น
- 3) ผู้วิจัยควรให้ระยะเวลาในการฝึกฝนให้แก่ผู้เรียน เนื่องจากการอ่านทำนองเสนาะเป็นทักษะที่ต้องอาศัยระยะเวลาในการฝึกฝน ผู้เรียนจึงจะสามารถพัฒนาทักษะดังกล่าวได้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยในครั้งต่อไป

- 1) จากผลการวิจัยพบว่าการจัดการเรียนรู้โดยจากตัวแบบร่วมกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้สามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะและเจตคติต่อการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ได้ จึงควรนำวิธีการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวไปประยุกต์ใช้ในรายวิชาหรือตัวแปรตามด้านอื่น ๆ เพื่อพัฒนาศักยภาพให้แก่ผู้เรียนได้อย่างหลากหลาย
- 2) ในการวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยควรให้ระยะเวลาในการฝึกฝนความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะให้แก่ผู้เรียนและติดตามผลในระยะยาวเพื่อการพัฒนาความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). **คู่มือการจัดการสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544**. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- กานต์รวี ศรีกลางค์. (2556). **ความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนด้วยยุทธศาสตร์การเสริมต่อการเรียนรู้ประสบการณ์การอ่าน**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน. ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- กำชัย ทองหล่อ. (2554). **หลักภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: รวมสาส์น.

- ประกรณ์ วิไล. (2542). ผลของการใช้ตัวแบบที่มีต่อการคิดในการออกแบบของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง. เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ปวรี กาญจนภี. (2552). การพัฒนาความมีน้ำใจของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ โดยใช้การเรียนรู้จากตัวแบบมีชีวิตรและตัวแบบสัญลักษณ์. วิทยานิพนธ์ (ค.ม.). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิไล กาวิชัย. (2557). การใช้เทคนิคข้อร้องเพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนห้องสอนศึกษา. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชาการสอนภาษาไทย). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สมชาย แก้วเจริญ. (2555). การใช้สื่อประสมเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุมาลี อนุฉนิคตวรกุล. (2541). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน การเขียน และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านด้วยกลวิธี K-W-L Plus ประกอบกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุรสาด ผาสุข. (2546). การศึกษาความสามารถและการคิดเกี่ยวกับการใช้ตัวแบบเชิงคณิตศาสตร์และผลในด้านเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ด. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อดิสรณ์ เรืองกิจจามันท์. (2559). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนโดยบูรณาการแนวคิดการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบร่วมกับแนวคิดการเขียนแบบเน้นกระบวนการเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนความเรียงและการคิดไตร่ตรองของนักศึกษาปริญญาตรี. วิทยานิพนธ์ (ค.ด.). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Adams, D.N. & Hamm, M.E. (1990). *Cooperative Learning-Critical thinking and collaboration across the curriculum*, Springfield, IL: Charles C Thomas.
- Bandura, A. (1977). *Self-efficacy: Toward a unifying theory of behavioral change*. *Psychological Review*, 84(2), 191-215.
- Dabbagh, N. (2003). *Scaffolding: An important teacher competency in online learning*. *Tech Trends*, 47(2), 39-44.
- Larkin, M. J. (2001). *Providing support for student independence through scaffolded instruction*. *Teaching Exceptional Children*, 30-34.
- McLoughlin, C. (2002). *Learner Support in Distance and Networked Learning Environment: Ten Dimensions for Successful Design*. *Distance Education*, 23(2), 150-160.

Rosenhan, D. L. (1975). The contextual nature of psychiatric diagnosis. *Journal of Abnormal Psychology*, 84, 462-474.

Vygotsky, L.S. (1987). *Instructional Implication, and Applications of Social Stoical Psychology*.
 New York: Cambridge University Press.